Més clar, l'aigua

Quan arribava al mas i preguntava per l'avi, sovint se'm deia que seguís el rec. L'avi Josep Maria regava a tesa els avellaners, i seguint el laberint de terra i aigua, les preses sempre em duien allà on era, precedit pel soroll de l'aixada. De tant en tant, m'acompanyava un peix escàpol pel forat de la vàlvula, que de ben segur acabava donant saltirons ofegats per l'era.

A Riudoms "anem a tapar l'aigua". Mentre a d'altres pobles la "giren", alguna cosa devem tenir que ens fa "tapar-la". Com un secret, un tresor meravellós que cal protegir i conservar, amb una saviesa feta a cop de terra, segles i suor. Malauradament, i malgrat els pantans, la sequera ha situat l'aigua de ple en el debat, fins i tot frec a frec amb l'economia. Cosa gens estranya, doncs ambdues són potes de les mateixes mossetes. La tercera és la gestió pública. Escriure aquestes línies, desconeixent els resultats de les recents eleccions, és prou aventurat tenint en compte el tema escollit i ateses les molt diferents actituds dels partits catalans..

El més curiós del cas és que molt abans d'aquesta sequera, ja es preveia la manca d'aigua com un dels problemes cabdals que marcarien l'agenda, global i local. Un dels punts desconcertants és el del transvassament del Roine: Agafant com a escenari immediat la recent campanya electoral, sembla que alguns s'han equivocat d'eleccions i de país. L'única lògica de defensar aquest transvassament és que qui ho fa ja va votar a favor del de l'Ebre. Per la resta caldria que es presentessin a les eleccions per President de la República Francesa o, com a mínim, a les regionals del Roine-Alps.

De veritat algú es pensa que, quan tinguin sequera, els francesos ens deixaran l'aixeta oberta? Per què allò que és realment preocupant és el model del "tira, tira" i embolica que fa fort, que tenen alguns, que els que vénen al darrere ja s'ho trobaran (com amb el creixement del totxo). Avui per avui, cas de dur-se a terme el despropòsit d'un transvassament, res fa pensar que el personal que el defensa no ens impulsés a tirar de veta, com si l'aigua fos un element que no s'hagués d'acabar mai.

Definitivament, cal una nova cultura de l'aigua. I una nova cultura en general. El contrari és incultura. Ras i curt. I calen gestors públics, saurins amb els peus a la terra, que en facin senyera. A Riudoms ja fa molt temps que reguem a goteig i continuem anant a tapar l'aigua.

Gràcies a mines centenàries avui amenaçades i que l'anterior Ajuntament es negava a protegir. Veurem si, ara més que mai, agafem el repte de posar en valor les nostres velles mines per construir aquesta nova cultura necessària. Més clar, l'aigua.

✎ **Salvador Mestre Gispert**